

potopa

kristina ohlssonová

≡ KNIHA ZLIN

potopa

kristina ohlssonová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2017
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Martina Kašparová, 2018

ISBN

Annice, jedné z těch úplně nejlepších

*Tento příběh je zcela smyšlený.
Veškerá případná podobnost se skutečností je čistě náhodná.*

Tři ztracení muži

DUBEN 2016

PRVNÍ MUŽ:
ZÁVĚŤ

Všechna ta rozhodnutí. Právě na ně musel během posledních měsíců svého života myslet ze všeho nejvíc. Všechny ty otázky, které zasluhovaly odpověď, všechny odpovědi, které následně vedly k rozhodnutí. Ohledně toho, jak chce žít, jak chce zemřít. A o jaká tajemství se podělí s ostatními a kolik si jich vezme s sebou do hrobu.

Zasloužila si to vědět. O tom byl pevně přesvědčen. O něco méně jistý si byl ovšem tím, jestli se to, co skrýval celé ty roky, skutečně potřebuje dozvědět, dokud je on stále ještě naživu. Věřil, že jejich vztahu prospěje, když bude dál mlčet. Času bylo hrozně málo a on toho musel ještě tolik stihnout. Pokud bychom použili otřepanou frázi, bylo načase, aby zaplatil za staré hříchy.

A tak jednoho deštivého dubnového dopoledne usedl ke svému psacímu stolu a sepsal nejdůležitější dopis svého života. Každé slovo bylo třeba volit s nejvyšší pečlivostí, každou větu maximálně vypilovat. Když dopis dokončil, text si po sobě několikrát znovu přečetl, víckrát, než posléze dokázal spočítat. Nakonec byl spokojený. Vlastně ne spokojený, spíš smířený. Lepší už to nebude. Navíc se nikdy nedozví, jak zareagovala, když se dozvěděla, co provedl. Unaveně vstal. Potřeboval si dát něco k obědu, odpočinout si, vyrazit na procházku. Potřeboval někam zmizet. Najednou ho však přepadla úzkost a neklid.

Posadil se.

Znovu, pomyslel si. Musím si ten dopis přečíst znovu.

A tak si ho přečetl.

Moje milovaná!

Od chvíle, kdy nám sdělili tu hroznou zprávu, uplynula nějaká doba. Zatímco čteš tenhle dopis, už tady nejsem. Den mé smrti byl stanoven a to datum známe oba dva. Je to nepochopitelné – nedá se to nijak pojmout – že tu sedím, píšu tenhle dopis a zároveň vím, že mé dny jsou sečteny. Což pochopitelně byly vždycky, přestože si my lidé často lehkovázně myslíme, že smrt se týká jen ostatních, rozhodně ne nás. Jako by snad mezi věčným životem a věčným odpočinkem existovala nějaká třetí možnost. Jako bychom mohli po libosti přicházet a zase odcházet bránou, která odděluje živé od mrtvých. Nemůžeme, to mi věř.

Možná si nic lepšího ani nezasloužím. Možná je dokonce spravedlivé, že si pro mě smrt přijde dřív, než bychom si my dva přáli. To proto píšu tenhle dopis. Protože se vážně obávám, že si smrt, která mě čeká, zasloužím.

Abys tomu rozuměla, před mnoha lety jsem udělal jednu strašnou hloupost. Pamatuješ, jak se nám zrovna narodila dcera a já jsem se pořád ještě vypořádával s následky té autonehody? Samozřejmě si to pamatuješ, byla to příšerná doba. Jistě si vzpomínáš i na ty silné prášky, které jsem bral, a na to, jak jsme se smáli, že by dokázaly uspat i koně. Bůh je mi svědkem, že jsem je potřeboval, abych dokázal normálně fungovat a abych znovu získal ztracenou sílu a kontrolu nad vlastním tělem. Ale přesně jak jsi tehdy říkala: dokud jsem se nezbavil morfinu a bolesti nepominuly, nebyl jsem úplně při smyslech.

Jednou jedinkrát jsem se dopustil nedbalosti. Jen jednou. To ovšem stačilo, abych jinému člověku zničil život. Stalo se to v úterý. Došlo k následujícímu: Nasedl jsem do auta a rozjel se do Uppsal, protože jsem se tam potřeboval sejít se svým šéfem kvůli večerní plánované později toho večera. Přestože jsem byl na neschopence,

přestože jsem se sotva hýbal. A přestože jsem kvůli všem těm práškům nebyl tak docela při smyslech. Tohle jsem si nikdy nedokázal odpustit. Ten večer jsem neměl řídit. Měl jsem jet vlakem. Ale neudělal jsem to.

A srazil jsem člověka.

Ano, čteš správně. Je to strašné a je zhola nemožné to vrátit. Ten zvuk, když ji to vymrštilo na kapotu, když hlavou narazila do čelního skla. A pak ten naprosto bizarní pohled, když za necelé tři vteřiny bezvládně ležela na silnici za autem. Vzpomínám si, že jsem zíral do zpětného zrcátka a nedokázal jsem pochopit, jak se tam ocitla.

Všechno ostatní jsem ale chápal až moc dobře.

Bud' zůstanu na místě, přijmu zodpovědnost za to, co jsem udělal, a můj život bude v háji. Možná přijdu i o tebe a naše dítě. Nebo pojedu dál a budu předstírat, jako by se nic nestalo. Rozhlédl jsem se kolem, nikde nikdo. Žádní svědkové, jen ticho a klid. A tak jsem zvolil druhou možnost. Nechal jsem ji tam ležet. Myslel jsem, že takové rozhodnutí udělá člověk jen jednou a už ho nemůže změnit. Nepamatuju si, co se mi honilo hlavou, když se auto rozjelo, pravděpodobně nic moc. Jenže vina a stud se mi zažraly až do morku kostí a od té chvíle neuběhl jediný den, abych se nepotykal se vzpomínkou na to, co jsem provedl. Pochopitelně se o tom psalo v novinách a já jsem potají sledoval, jak se to se ženou, kterou jsem srazil, vyvíjí. K mému velkému překvapení totiž přežila. I když – přežila... Všechno, čím kdy byla, se rozplynulo. Přesně to bohužel děláme – zachraňujeme lidi za každou cenu.

Teď jsi bezpochyby v pořádném šoku. Jistě mi vyčítáš zbabělost, ptáš se, na co jsem ksakru myslel. Sám na sebe, zněla by nejspíš stručná odpověď. A taky na tebe a naši dceru a později i na našeho syna. Takže jsem nic nepodnikl, až do doby před několika měsíci. Tehdy se všechno změnilo, jak sama dobře víš. Všechno se zhroutilo a já jsem se dozvěděl něco o své smrti, něco, co jsem nemohl ani tušit. Tehdy jsem se rozhodl, že je načase převzít zodpovědnost za to, co se kdysi vymklo kontrole. Odčinit svůj zločin.

A tak se o to teď snažím. Pokouším se to oběti vynahradiť. Aspoň nakolik to jde. Obávám se ale, že při tom za sebou nevyhnutelně

zanechám nějaké stopy. To proto píšu tenhle dopis – existuje, myslím, nebezpečí, že se v nehodě, kterou jsem zavinil, začne vrtat policie a vypátrá mě. Až se to stane, zjistí, že jsem po smrti. Tak se o mém činu samozřejmě dozvědět nesmíš. Měla by ses to dozvědět přímo ode mě.

Srazil jsem mladou ženu a nechal jsem ji bez pomoci ležet na silnici. Podobné činy spáchala spousta lidí: zachovali se jako hajzlové a vyhnuli se veškeré zodpovědnosti. Já nechci, aby sis mě pamatovala takhle, jako někoho, kdo ujel z místa činu. Proto bych ti rád řekl, že jsem jiný než ostatní, kteří ujíždějí od nehod. Snažím se k zodpovědnosti postavit čelem, navzdory všem těm uplynulým rokům. Jak jednou napsal jeden spisovatel: Všechno napravím.

Mám strach, že víc toho nezvládnou.

Miluju tě nade všechno na světě.

DRUHÝ MUŽ:
DŮM

Ve stejnou chvíli, kdy muž, který věděl, kdy zemře, podepisoval své přiznání, stál jiný muž před domem připomínajícím spíš než dům nějaké tajemství a důkladně si ho prohlížel. Vzduch byl chladný a suchý, a když se muž nadechl, škrábalo ho v krku. Dubnové počasí se neustále měnilo. Tenhle dům bude dobrý. Moc dobrý. Postavily ho ruce tak diskrétní, že o jeho existenci téměř nikdo nevěděl. Téměř nikdo. To muži, který se obrátil k ženě po svém boku, bohatě stačilo.

„Mohl bych se podívat i dovnitř?“ zeptal se.

„Samozřejmě,“ odpověděla.

Muž se rozhlédl. Pozemek domu byl dost velký a na konci přecházel v menší pole. Pak už následoval jen les, kam oko dohlédlo.

Dokonalé, pomyslel si.

Žena odemkla vstupní dveře, otevřela a nechala ho vejít jako prvního.

„Ten dům postavili před necelými pěti lety. Není za tím žádná trestná činnost, ale hodně nám záleželo na tom, aby se o jeho stavbě příliš nevědělo. Není napojený na obecní vodovod ani kanalizaci. Nechali jsme si tu vyvrtat vlastní studnu a používáme záchod se septikem, který si vyvážíme sami. Také elektřinu si obstaráváme sami. Máme tu vlastní síť a diesellový generátor.“

„Chápu,“ řekl muž, ale ve skutečnosti to nechápal ani trochu. Že mohou existovat místa jako tohle. Ohromilo ho to.

Navíc si připadal celkem naivně. Takhle se tedy člověk cítí, když přestane držet krok s dobou? Nebo je ten dům jednoduše produktem čím dál chladnější a odtažitější společnosti? Vždyť věděl, jací investoři za stavbou stojí, věděl, jakou mají minulost.

Při vstupu do domu sáhl na dveře. Byly masivnější než obyčejné dveře a zdálo se, že váží alespoň tunu.

Žena se tvářila spokojeně.

„Okna i dveře by měly odolat střelbě,“ vysvětlovala. „Skla jsou na objednaná na zakázku od dodavatele v Německu a jsou tak pevná, že vydrží desítky ran kladivem nebo jinou zbraní.“

„To zní, jako byste mluvila o oknech v Oválné pracovně,“ poznamenal muž.

Jeho společnice se zasmála.

„Na Bílý dům jsme při navrhování tohoto bunkru vlastně mysleli. Řekla bych, že naše snaha přinesla ovoce.“

Muž nadzvedl jedno obočí.

„Říkala jste bunkr?“ otázal se.

„Aby se nezapomínalo, že to není jen tak obyčejný dům.“

Ohromeně přecházel z jedné místnosti do druhé. Teď se mu zrychloval – ani v nejdivočejší fantazii si nedokázal představit, že by pro jeho problém existovalo tak snadné řešení. Ten dům byl dokonalý, nic víc a nic míň.

„Na jak dlouho bych si ho mohl pronajmout?“ zeptal se.

Nedokázal zabránit tomu, že jeho hlas zněl ochraptěle.

„Bude volný minimálně půl roku. Stačilo by vám to?“

Nečekaně zrozpačitěl.

„Nevím,“ připustil. „Víte, já ten dům nepotřebuju hned, nejdřív ke konci jara. Až se moje dcera vrátí ze zahraničí.“

Žena mu položila ruku na rameno.

„Doslechla jsem se, co vás postihlo,“ řekla. „Je to příšerné.“

Jedním oknem dovnitř zasvítilo slunce. Bylo zřetelně vidět, jak tloušťka skla ovlivňuje intenzitu světla.

„Ano,“ potvrdil muž, který měl v úmyslu si dům pronajmout, „je to příšerné. Ale spíš pro mou dceru a její rodinu

než pro mě. Bylo by báječné, kdyby konečně našli nějaké útočiště. V zahraničí se přece nemůžou schovávat navěky.“

Žena se protáhla.

„Rozhodně se můžou schovávat tady,“ řekla. „Tady je nikdo nenajde. Takže pokud se jejich situace nezmění, než se vrátí domů...“

„Nezmění.“

„... tak jsou tu vítání.“

Muž, který měl v úmyslu si dům pronajmout, si dopřál úsměv.

„Výborně,“ prohlásil. „Výborně.“

TŘETÍ MUŽ:
PRÁZDNOTA

A pak tu byl ještě třetí muž. Muž, který ani necítil potřebu vyznat se ze svých hříchů, ani nehledal útočiště pro někoho blízkého. Muž, který toho ztratil tolik, že už se sám sobě nepodobal.

Seděl ve své kanceláři a mlčky se díval do zdi. Zůstal netečný, i když kolem dveří procházel jeho šéf a zastavil se uprostřed kroku.

„Tak přece jen jsi tu,“ řekl. „Myslel jsem, že máš volno.“

Tón jeho hlasu prozrazoval, že z toho, co vidí, nemá právě radost. A „volno“ nebylo v téhle souvislosti úplně to správné slovo.

„Musel jsem dořešit pár věcí.“

Šéf neodcházel.

„Víš, já jsem si všiml, že na tom nejsi zrovna nejlíp,“ začal.

Zněl citlivě, odhodlaný konat dobro.

„To je v pohodě, jenom jsem nechtěl být pořád doma.“

Šéf si rozpačitě odkašlal.

„Potřebuješ pauzu, momentálně nám tu nejsi moc k užítku.“

„Cože?“

Jeho nadřizený vypadal znepokojeně. Víc než znepokojeně.

„Nemůžeš na všechny kvůli všemu pořád tak vyjíždět,“ řekl tiše. „Tvůj přístup, tvoje nevyrovnanost, takhle to dál nejde. To proto jsme ti nechali napsat neschopenku.“

Rozhostilo se ticho.

A bylo to venku. To, nač čekal tak dlouho. Nebyl tu vítaný, nesměl tu zůstat.

„Vypadni!“ zařval. „Vypadni. Nechci bejt na nějaký debilní neschopence.“

Šéf o krok ucouvl, ale jen o jeden.

„Chci, abys odešel ještě dnes,“ nařídil mu. „Dal jsem ti víc šancí, než si zasloužíš.“

Vzdálil se váhavými kroky.

Teď ho nechají na pokoji, to věděl. Žádný blbec se neodvážil přiblížit k truchlícímu muži, navíc k muži, který je hluboce raněný. Nikdo z kamarádů, nikdo z kolegů. Protože nevědí, co říct. Nijak je z toho nevinil; i jemu samotnému dělalo potíže pojmenovat to, čím si teď procházel. Jak složité to tím pádem muselo být pro ostatní?

Hodiny ubíhaly až příliš pomalu. Zůstal sedět a dál zíral do zdi. Přesně tak to vypadalo, když přemýšlel. Šéf ho požádal, ať odejde tentýž den, ale přesnou hodinu neudal. V hlavě se mu začala rodit myšlenka, kterou si chtěl v klidu rozpracovat. Spoustu toho zanedbal, ale tohle prostě musí udělat správně. Nejen kvůli sobě, i kvůli spoustě jiných lidí. Kvůli všem těm, kdo si nedokázali sami zjednat spravedlnost, všem těm, kteří zůstali opuštění.

Čas teď pro něj představoval něco, čeho měl zároveň moc i příliš málo. V daný den ho bylo až moc. Nakonec ale nastal večer a čas jít domů. Domů za tím, čemu se říkalo život, za tím, co mu připadalo tak prázdné, tak opuštěné.

Úplně napravit už to nepůjde, pomyslel si. Ale můžu to zlepšit.

Potom se zvedl a z kanceláře odešel.

VÝSLECH ALEXE RECHTA
6. ZÁŘÍ 2016

Přítomní: vyslýchající 1 (V1), vyslýchající 2 (V2), kriminální komisař Alex Recht (Recht)

V1: Díky, že jste si na nás dnes udělal čas. Jak jsme pochopili, chystáte se zítra na pohřeb.

Recht: Ano, to souhlasí.

V2: Asi to pro vás není lehké.

Recht: Popravdě řečeno mi to přijde strašné.

V2: Chybí vám?
(ticho)

V1: Víme, že vy a Fredrika... Takže pokud o ní nejste schopný mluvit, budeme to muset zkusit vyřešit nějak jinak. Chápeme, že jste teď pod tlakem, ale i tak to s vámi musíme probrat. Jednoho z vašich kolegů obvinili ze zločinu, a tak teď potřebujeme mluvit s někým, kdo u toho byl od samého začátku.

Recht: V tom případě si budete muset najít někoho jiného. Protože já jsem u toho od začátku nebyl. Nikdo z nás.

V2: Jak to myslíte?

Recht: Tak, že jsme byli slepí k tomu, o co v tom případu vlastně šlo. Výrazně by nám totiž usnadnilo práci, pokud bychom pochopili jisté základní okolnos-

ti. Například kolik obětí můžeme celkem očekávat
a v jakém pořadí ti lidé přijdou o život.

(ticho)

V1: Dobře. Tak začněme tímhle. Kdo byl vrahovou první
obětí?

(ticho)

Recht: Muž jako my ostatní.

V2: Co prosím?

Recht: Řekl jsem muž jako my ostatní. Muž, který nebyl
více než jen člověk.